

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม

(ฉบับที่ ๑)

พุทธศักราช ๒๕๗๑

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่าโดยที่ทรงพระราชดำริว่า ของซึ่งส่งมอบไปจากโรงพักสินค้า หรือคลังสินค้า ที่ได้อนุมัติแล้วตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ นั้น สมควรต้องเสียค่าภาษีตามพิกัดอัตราที่ใช้อยู่ในเวลาที่ส่งมอบของนั้น

และโดยที่ทรงพระราชดำริว่า ราคาที่ประเมินเก็บค่าภาษี ของซึ่งส่งมอบไป จากคลังสินค้ามีลักษณะบนนั้นควรจะต้องวิเคราะห์ให้ชัดเจนขึ้นอีก จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยหม่อมราตรต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๗๑

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้มาตราใหม่ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ บรรดาค่าภาษีนั้น ท่านให้เก็บตามบทพระราชบัญญัตินี้และ ตามพิกัดอัตราที่ใช้อยู่ในเวลานั้นการเสียค่าภาษีนี้นับบังคับให้เสียแก่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเงินที่ขอมด้วยกฎหมายในเวลาทีออกใบขนสินค้าให้ แต่

ก. ค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับของที่ศุลกากรนำมารักษาไว้ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้คำนวณตามพิกัดอัตราที่ใช้อยู่ในวันซึ่งศุลกากรได้ตรวจ มอบของเขavnานั้นไปถูกต้องแล้ว

ข. ค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าที่ได้รับอนุมัติแล้ว ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้คำนวณตามพิกัดอัตราซึ่งใช้อยู่ในวันซึ่งได้ ย้ายของเขavnานั้นออกจากคลังสินค้าไปจริง

และถ้ามีเงินที่ได้เสียไว้แล้วเป็นค่าภาษีก่อนวันซึ่งได้ตรวจมอบของไปถูกต้อง หรือก่อนวันซึ่งได้ย้ายของไปจริงตามที่ว่าใน (ก) และ (ข) นั้นเป็นจำนวนใดๆ อัน ต่างกับจำนวนค่าภาษีซึ่งจะต้องเสียจริงแล้วไซ้ร ก็ให้เสียเงินเพิ่มเติมหรือได้รับเงินคืน แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้มาตราใหม่ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๘ รายการของซึ่งได้จัดไว้ดังกล่าวมาก่อนนั้นจะได้เป็นรายการ สำหรับคิดค่าภาษีอัน จะต้องเสียสำหรับของนั้นในเวลาทีจะได้ส่งมอบของไปในขั้นทีสุด เมื่อได้ยื่นใบขนสินค้าอันถูกต้อง และของนั้นจะได้ลงบัญชีและเรียกค่าภาษีเต็มตามปริมาณและราคาทีจัดไว้ในรายการนั้น โดยไม่มีการลดหย่อนให้ เพราะเหตุทีขาดจำนวน แต่อย่างหนึ่งอย่างใด เว้นแต่ในกรณีดังจะกล่าวสืบไปข้างหน้า”

ประกาศมา ณ วันที่ ๔ เมษายน พุทธศักราช 2471 เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาล ปัจจุบัน